

אמר מפקד מרחב
עזה: "זה יהיה
המקום היחיד בעולם
שבו יזדקק כופאי
לעזרת חיילים..."

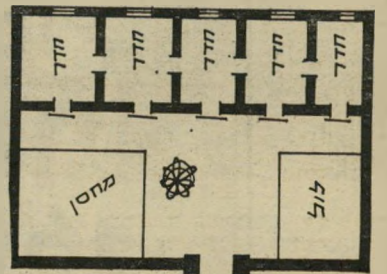
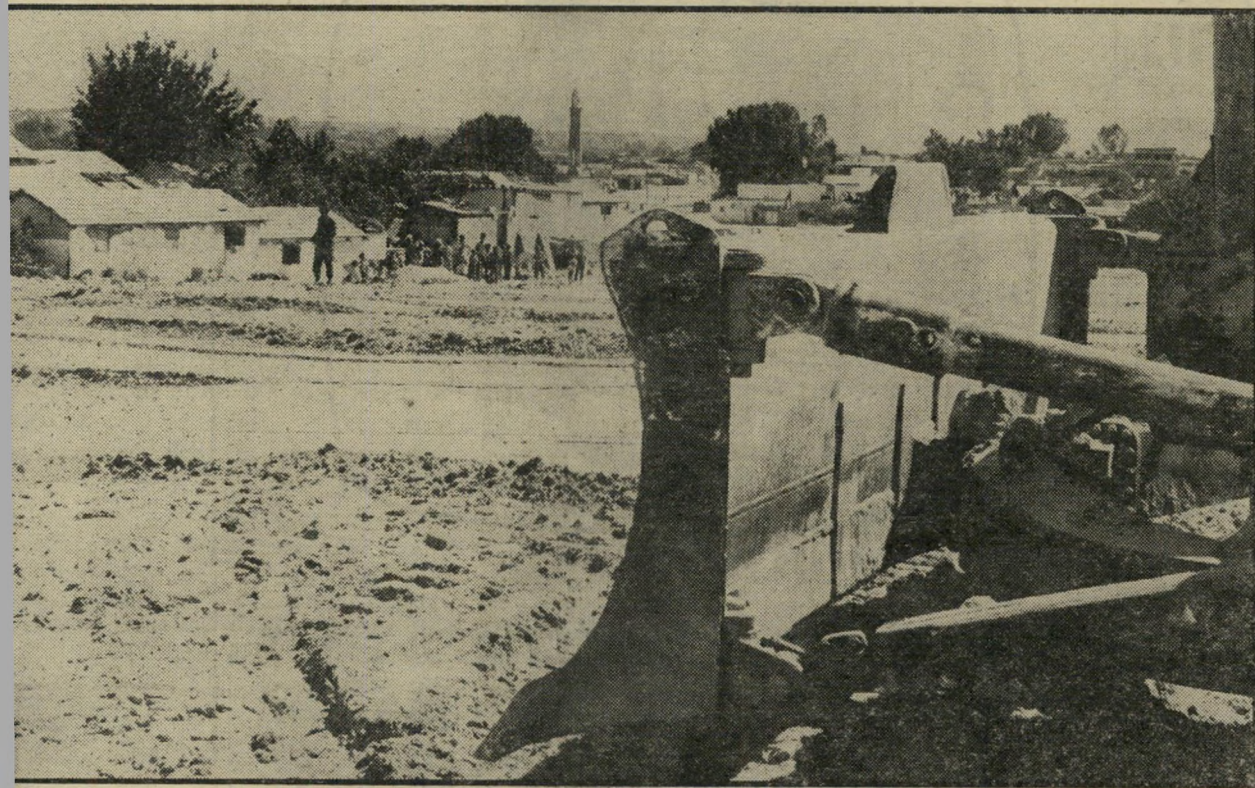
רוחב ובאלכסון, היא מבותרת בצלקות רחבות שהותירו בה הדחפורים, שגילחו אותה מצד אל צד. רצועות אלה, שנועדו להיות דרכי שליטה רחבות על פני המחנה הצפוף, דומות עתה לשדה קברות ענקי. שנשים זקנים וילדים חופרים את קבריו כדי לגלות מטמונים.

נדמה כאילו אחזה את כל אלה שנשרו בג'יבליה בהלה לזהב. באתים, מכור שים וציפורניים הם חופרים בין ההריסות, שקועים עד צווארם בתוך החפירות.

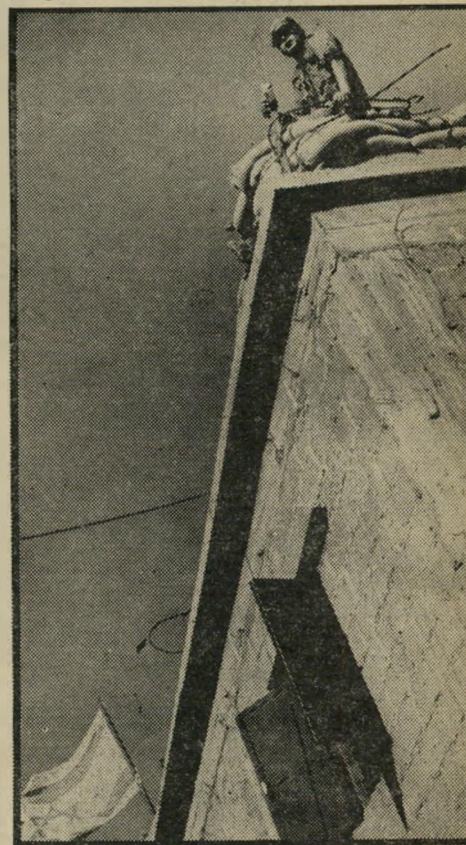

חיילות במעוז הפידאין מיבנה זה היה פעם תחנת המש"טרה של מחנה הפליטים ג'יבליה. המחבלים אילצו את המשטרה להסתלק מכאן. כיום שוכנת כאן יחידת צה"ל, כולל חיילות שאינן נרתעות מלחיות בלב מחנה ששמו יצא לשימצה כמעוז המחבלים בעזה.

כופאי במ ג'יבליה

הבית כך נראה בית אופייני במ"חנה פליטים: חצר, הסגורה במיבנה בן המישה חדרים בדרך כלל; מיבנים ועץ בתוך החצר, המשמשת גם כחלקה חקלאית לירקות בשעת הצורך.

והסוכריה, "שלושה כובשים משלו בנו בשוט", אומרים תושבי ג'יבליה, "ועכשיו מושל בנו צה"ל בעזרת הבולדור". הסוכריות, הן סוכריות של ממש, שמחלקים עתה חיילי צה"ל לילדים.

הדחפור והסוכריה השיטה הישנה של השלטון באמצעות ה"מקלו-הגור, קיבלה בשלטון צה"ל סמלים חדשים: הדחפור

ובתים, בתוך הסימטאות, אפשר לראות חיוכים. הילדים אינם בורחים כשמתקרב רכב צבאי. גם לא ממטירים אבנים. עדיין מתגודדים ומסתודדים בתבורות, אך שולי-חיים מבטי סקרנות למעשיהם של החיילים בסימטאות.

וכל מה שהם מעלים משם הם רק שברי בלוקים ולבנים, מהם יוסיפו עוד נדבך לגדר האבן של חצרם, או עוד מיבנה בתוך החצר.

מ שהו קרה במחנה הפליטים של ג'יבליה.

זה אינו אותו מחנה, שתדמיתו הצטיירה כמאורת עקרבים וצפעונים. זה אינו אותו ריכוז ענק של שינאה ומשטמה לזהסת, שלאור מה שפורסם אודותיו והוצג ממנו בטלוויזיה, היה שמעו בלבד מעורר חל-חלה בלב כל ישראלי.

אפשר היום לשמוע "שלום" בעברית בסימטאות. אפשר לראות תושבים נעצרים ומשוחחים עם חיילים — דבר שעוד לפני מספר שבועות היה מזכה אותם אוטומטית בגזר-דין מוות מירי הפידאין.

זרע של תקווה

ה רק השינוי בצורתו התיצונית של המחנה. עמוק יותר, חשוב יותר, הוא השינוי המתחולל בתושבים. מה שלא קרה במשך ארבע שנים, מאז מלחמת ששת-הימים, החל לקרות בחודש האחרון.

היום הוא אינו אותו סיר לחץ בגודל של קילומטר על קילומטר, בו כלואים 40 אלף נפשות. בו היו מוצאים כל בוקר שתיים-שלוש גוויות בג'ורה — הכיכר המרכזית של המחנה. שוב לא שורפים צמיגים בג'יבליה. שוב לא ממטירים ברד של אבנים על כל סוור של צה"ל החולף ברחוב.

כשאשה כורעת ללדת בשעות העוצר, אין בעלה מהסס להזעיק אמבולנס של צה"ל שיקחנה לבית-החולים. לאט לאט מעיזים אפילו לפנות למחנה המגודר ש-הקימה יחידת צה"ל בלב מחנה הפליטים, כדי לבקש עזרה וסיוע בבעיות של יום יום.

אחד המוכתרים רוצה להיבדק דווקא אצל הרופא הצבאי של היחידה השוכנת במקום. יש אומנם בג'יבליה מרפאה גדור-

שוב אין ג'יבליה סמל לשלטון הפידאין ברצועת עזה.

ג'יבליה אחרי הרעש — הסתערות הדחפורים ודילול האוכלוסין — נראית מצור לקת ומלקת פצעים. מסביב, לאורך, ל-

נס בנוסיראת דגל ישראל המונף ב"לב מחנה הפליטים בנוסיראת, מסמל את המהפכה שהתחוללה במחנות הפליטים ברצועת עזה בשבועות האחרונים.